

det ikke at faa Arbejdet udført. Jeg vil derfor haabe, at man, naar der nu snart igen sker Henvendelse til den højtærede Trafikminister og til Finansudvalget, vil se med Velvillie paa denne Sag.

Der er blevet anket over Trafikforholdene paa Sydbanen, og det er jo ikke første Gang, dette er sket. Jeg ankede selv derover ved første Behandling af Finanslovsforslaget i 1913, og man gik da til — vel ikke paa Grund af de Klager, jeg fremsatte, men paa Grund af Henvendelser fra de Beboere, som søger den nordlige Del af Banen — at sætte Eftermiddagstoget fra København noget frem, nemlig fra Kl. 2 $\frac{1}{2}$ til Kl. 3 $\frac{1}{2}$. Dette var for Beboerne ved den sydlige Strækning et stort Tilbagekridt. Nu har man ved den Plan, som traadte i Kraft den 1. Oktober, ændret Tiden for dette Togs Afgang saaledes, at det, saa vidt jeg erindrer, gaar fra København 3 $\frac{13}{15}$ i Stedet for Kl. 3 $\frac{1}{2}$. Jeg vil imidlertid her betone, at der sikkert ikke kommer Ro over disse Trafikforhold paa Sydbanen, før man gaar til det, jeg anbefalede i 1913, nemlig at lade to Eftermiddagstog udgaa fra København, et ca. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ og et ved 5-Tiden om Eftermiddagen. Først naar noget saadant gennemføres, vil alle berettigede Ønsker kunne tilfredsstilles.

Jeg har endnu et Spørgsmaal til den højtærede Trafikminister. Det drejer sig om Ekstraledvogterne. Flere af dem har overfor mig anket over deres Kaar. De har samme Tjenestetid, samme Ansvar og samme Arbejde som de fast ansatte Ledvogtere, men de er paa mange Maader, selv om de har været knyttede til Jernbanen i flere Aar, betydelig ringere stillede end disse. Jeg skal saaledes nævne, at medens de fast ansatte Ledvogtere faar en Ekstrabetaling af 10 Øre for hvert Tog, som passerer deres Strækning mellem Kl. 11 Aften og 5 Morgen, faar Ekstraledvogterne ikke disse 10 Øre, skønt de undertiden maa vaage flere Timer. Det forekommer mig at være uretfærdigt, og jeg henstiller meget indstændigt til den højtærede Trafikminister at tage dette Spørgsmaal om Ekstraledvogterne op til velvillig Behandling og saa vidt muligt søge at stille dem lige med de faste Ledvogtere.

Jeg skal dernæst udtale mig om et Par Spørgsmaal, som hører ind under den højtærede Kultusminister. Adskillige Medlemmer har talt om kirkelige Spørgsmaal, og disse Udtalelser har navnlig haft Hensyn til den nylig stedfundne Udnævnelse af en ny Seminarieforsender for Skaarup

Statseminarium og til den saakaldte Arboe Rasmussen-Sag. Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) og det ærede Medlem fra Nørresundby (Nørgaard) talte om Udnævnelsen af Dr. Larsen til Forstander for Statseminariet i Skaarup; men deres Udtalelser var underligt usikre og famlende. Man fik egentlig ikke andet Indtryk deraf end dette, at de vilde puste lidt til den Misfornøjelse, som i enkelte Blade har ytret sig om denne Udnævnelse. Det forekommer mig, at Udnævnelsen er ikke blot forsvarlig, men heldig. Det er neppe heldigt, saaledes som hidtil, at en bestemt ortodoks kirkelig Aandsretning har Monopol paa Uddannelsen af Danmarks Lærere. Jeg tror, det er gavnligt, at en anden Aandsretning end den ortodoks kirkelige faar Lejlighed til fra en ledende Plads indenfor Seminarierne at vise, hvad den formaar paa dette Omraade, som er af saa stor Betydning for hele vort Folk. Jeg ved ikke, i hvor høj Grad den nys udnævnte Forstander adskiller sig fra de andre Forstandere ved vore Statseminarier. En Forskel maa der vel være; men jeg tror, den er af en saadan Art, at det, hvis man vil unde den nye Forstander Fred og Ro til at udføre sit Arbejde, skal vise sig, at han formaar at yde noget som Vejleder for Danmarks vordende Lærere. Jeg vil derfor gerne henstille til de ærede Medlemmer fra Vinderup og Nørresundby, at de stikker deres Sværd i Skeden og ikke skaber mere Ufred og Uro om denne Sag.

Det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen) og andre ærede Medlemmer har omtalt den saakaldte Arboe Rasmussen-Sag. Jeg vilde ikke have udtalt mig derom, hvis den ikke var blevet nævnt i Forvejen; thi da Sagen for Øjeblikket er for Højesteret, vilde det maaske være heldigst, at man iagttag den gamle Regel at bevare Tavsheden, saa længe Retten sidder. Men da Sagen nu er omtalt, vil jeg gerne give det Ønske, som blev udtalt af det ærede Medlem fra Hornslet, min Tilslutning og udtale Haabet om, at denne Sag maa ende med Arboe Rasmussens Frikendelse.

Naar jeg udtaler dette Haab, er det ikke først og fremmest for denne Mands Skyld, men først og fremmest for Folkekirkens Skyld. Jeg tror, at man lettest og uden alt for store og oprivende Kampe vilde kunne nærme sig til det Maal, som saa mange af os har: Statens Adskillelse fra Kirken, hvis denne Sag ved Højesteret endte med en Frikendelse. Jeg tror ikke paa, at en saadan Frifindelse vilde have til Følge, at nogen meldte sig ud af Fol-